

Afskedigelse var rimeligt begrundet i produktionsmedarbejderens pligt til at gennemføre tjenesterejse, samt at hans flyskræk ikke have en sådan karakter, at den kunne begrunde, at han kunne nægte at deltage i rejsen, som han frivilligt havde påtaget sig

Afskedigelsesnævnets tilkendegivelse af 18. november 2014

Sag 20140629

3F

for

B

(advokat Ane K. Lorentzen)

mod

DI

for

A

(advokat Tove Schultz-Lorentzen)

Afsagt af opmand:

Thomas Peter Rørdam

Sagen blev mundtligt forhandlet den 18. november 2014 Kl. 14:30 med højesteretsdommer Thomas Peter Rørdam som nævnsformand og opmand.

Der blev afgivet forklaring af B, C, D, E og F.

Klager har nedlagt påstand om, at indklagede skal anerkende, at afskedigelsen af B er foretaget i strid med Hovedaftalens § 4, stk. 3, og at A som følge heraf skal betale en af Afskedigelsesnævnet fastsat godtgørelse i henhold til Hovedaftalens § 4, stk. 3.

Indklagede har nedlagt påstand om frifindelse.

Der har ikke mellem de af organisationerne udpegede medlemmer af Afskedigelsesnævnet kunnet opnås flertal for en afgørelse af sagen, og afgørelsen træffes derfor af nævnets formand som opmand. Parterne erklærede sig enige i, at sagen kan afgøres uden kendelse i overensstemmelse med opmandens tilkendegivelse.

OPMANDEN UDTALTE:

B, der er uddannet tømrer, blev i 2004 ansat hos A som produktionsmedarbejder. Han var sammen med 38 andre timelønnede medarbejdere beskæftiget i virksomhedens Mould Production, hvor der fremstilles forme til produktion af vindmøllevinger. A har en række produktionssteder i udlandet, og B har ved mange lejligheder deltaget i tjenesterejser til de udenlandske produktionssteder. Inden for de sidste par år har der formentlig været tale om 7-8 udlandsrejser, senest – forud for den episode, der gav anledning til afskedigelsen – en 4 ugers rejse til USA i januar 2014. Det var frivilligt for medarbejderne, om de ville deltage i udlandsrejser, men det var ikke svært at få medarbejdere til at påtage sig rejser, da rejserne var økonomisk attraktive. Rejserne foregik med flytransport.

B har forklaret, at han lider af flyskræk. Han har deltaget i rejser de sidste 4 år af sin ansættelse. I starten var det kun ved flystart og landing, at han følte ubehag og hjertebanken, men efterhånden steg rejserne i antal, og problemerne med flyskræk tog til i styrke. På de sidste ture havde han ukontrolleret hjertebanken under hele flyvningen.

Efter bevisførelsen lægges det til grund, at B på intet tidspunkt forud for den 31. marts 2014 har gjort ledelsen bekendt med sine problemer med flyskræk. Det lægges endvidere til grund, at han i overensstemmelse med virksomhedens praksis frivilligt påtog sig alle de rejser, han deltog i.

I februar 2014 blev det besluttet, at der skulle gennemføres en rejse til virksomhedens produktionssted i Brasilien, hvortil B tidligere havde været på tjenesterejse. Det var oprindelig tanken, at fire medarbejdere skulle deltage i rejsen, men da opgaven på produktionsstedet blev reduceret, endte det med, at alene to medarbejdere, herunder B, skulle rejse. Det lægges til grund, at B allerede i februar 2014 påtog sig at deltage i rejsen, og at virksomheden ligeledes i februar indgav ansøgning om visum til Brasilien for alle de fire medarbejdere, som oprindelig skulle have rejst. Virksomheden havde på et tidspunkt fastlagt udrejsetidspunktet til den 24. marts 2014, men da det trak ud med at få visumansøgningerne behandlet, måtte udrejsedatoen udskydes.

Torsdag den 27. marts 2014 var situationen den, at beslutningen om, at alene to medarbejdere skulle rejse, var truffet, og at virksomheden netop havde modtaget visum til B og den anden medarbejder, der skulle deltage i rejsen. De to medarbejdere var på arbejde om aftenen og natten denne dag, og de blev af ledelsen i Mould Production (E og F) orienteret om, at alt nu var klart til rejsen,

og at udrejsetidspunktet var fastsat til tirsdag den 1. april 2014. Det accepterede de begge uden forbehold og for B's vedkommende uden at han omtalte sine problemer med flyskræk.

B skulle næste gang på arbejde mandag den 31. marts 2014, hvor han skulle underskrive udstationeringskontrakt og have rejsedokumenter udleveret. B har forklaret, at han i løbet af weekenden fik det tiltagende dårligt med hjertebanken og angst ved tanken om at skulle deltage i flyrejsen. På vej til arbejde om morgenen den 31. marts 2014 blev han klar over, at han ikke så sig i stand til at flyve, og at han var nødt til at sige fra, selv om han herved satte virksomheden i en vanskelig situation. Efter et kort morgenmøde orienterede han sin tillidsrepræsentant om beslutningen, og han gik herefter til F og redegjorde for, at han ikke kunne gennemføre flyrejsen, da han var bange for at flyve. F har forklaret, at B ved den lejlighed blot sagde, at han ikke kunne tage af sted. F gik derefter til E for at drøfte situationen med ham, og der blev straks herefter holdt et nyt møde med deltagelse af B, F og E. Under dette møde gentog B, at han ikke så sig i stand til at rejse. Efter bevisførelsen lægges det til grund, at B på mødet som begrundelse for ikke at deltage i rejsen sagde til F og E, at han ikke var glad for at skulle flyve. Det lægges endvidere til grund, at dette ikke blev uddybet nærmere.

B fik herefter på mødet at vide, at hans ansættelsesforhold måtte ophøre. Senere samme dag blev han skriftligt afskediget med sædvanligt opsigelsesvarsel til fratræden den 8. juni 2014. I afskedigelsesbrevet er som begrundelse for afskedigelsen anført "arbejdsvægring". Han blev fritstillet i opsigelsesperioden.

Opmanden finder, at afskedigelsen er rimeligt begrundet i B's forhold, og at A derfor skal frifindes for hans påstand om betaling af godtgørelse, jf. hovedaftalens § 4, stk. 3. Opmanden lægger herved for det første vægt på, at B havde påtaget sig tjenesterejsen, og at han derfor som udgangspunkt havde pligt til at gennemføre den. For det andet lægger opmanden vægt på, flyskræk efter omstændighederne kan karakteriseres som eller sidestilles med sygdom, men at dette ikke findes at gælde alle grader af flyskræk, f.eks. ikke lettere ubehag ved at flyve, og at der i det foreliggende tilfælde ikke er lægelig eller anden dokumentation for, at B's flyskræk havde en sådan karakter, at den kan begrunde, at han uden ansættelsesmæssige konsekvenser kunne nægte at deltage i flyrejsen, som han frivilligt havde påtaget sig. For det tredje lægger opmanden vægt på, at B under drøftelserne med ledelsen den 31. marts 2014 ikke sagde, at han ville blive syg, hvis han foretog flyrejsen, men kun, at han ikke var glad for at skulle flyve. Det var på den baggrund ikke urimeligt, at ledelsen – også i lyset af B's deltagelse i tidligere rejser – opfattede situationen som arbejdsvægring. For det fjerde lægger opmanden vægt på, at B først den 31. marts 2014 nævnte, at han ikke var glad for at flyve og ikke så sig i stand til at gennemføre rejsen, hvorved ledelsen blev bragt i en meget vanskelig situation med hensyn til den planlagte rejse, som måtte aflyses, og at B både kunne og burde have nævnt dette tidligere.

Klager skal betale opmandens honorar.